

Arrest

nr. 261 016 van 23 september 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtoense origine te zijn en het Islamitische geloof aan te hangen. Bij aankomst in België verklaarde u 16 jaar oud te zijn. U werd geboren in Jalalabad, in de provincie Nangarhar, waar u tot uw vertrek uit Afghanistan in wijk 4 woonachtig was. U ging tot de 3de graad naar school en deed in uw vrije tijd aan boksen. U bent niet getrouwd en heeft geen kinderen.

U en uw vader werden door uw oom langs vaderszijde bedreigd omdat hij afgunstig was dat u naar school ging en uw sport beoefende.

Ongeveer drie jaar geleden werd uw vader door uw oom om het leven gebracht en besloot u omwille van de vete met uw oom Afghanistan te verlaten. U reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland waar bij aankomst uw vingerafdrukken werden genomen door de politie. Aangezien u ziek was en diende te worden opgenomen in het ziekenhuis, moest u immers worden geregistreerd. U verbleef gedurende een maand in het Thessaloniki ziekenhuis waar u verzorging ontving voor een ontsteking aan een wonde, na een appendectomie die u in Afghanistan onderging. Vervolgens verbleef u gedurende 1 à 1.5 maand in tenten in een opvangcentrum. Nadat u zich beter voelde, verliet u het centrum en vatte u uw reis naar België aan. Met behulp van een smokkelaar reisde u via Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u 31 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na uw verzoek te hebben ingediend, verdween u uit angst naar Afghanistan te worden gedeporteerd even van de radar en reisde u naar Frankrijk en, per vergissing, naar Duitsland waar u omwille van corona 8 à 9 maanden diende te blijven vooraleer u mocht terugkeren naar België.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Griekenland omdat u er geen scholing ontving en niet kon sporten. Bovendien hekelt u de algemene situatie voor vluchtelingen in Griekenland.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw originele Taskara en een medisch attest (Dr. Barbé, dd. 20/11/2020) neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u op 31 oktober 2019, wanneer u in België een verzoek om internationale bescherming indiende, minderjarig was. Bijgevolg werd u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure en werd u op de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord door een ambtenaar van de cel minderjarigen en kwetsbare personen (zie beoordeling bijzonder procedurele noden dd. 16/11/2020).

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u inmiddels meerderjarig bent. Uw exacte geboortedatum kent u niet, maar op basis van uw Taskara meent u slechts binnen enkele maanden de meerderjarige leeftijd te bereiken. U stelt bij aankomst in België uw Taskara te hebben overhandigd en door de tolk erop te zijn geweest dat uw leeftijd niet geloofwaardig was. Na leeftijdsonderzoek werd volgens u bepaald dat u op 30 november 2002 zou zijn geboren (zie notities, p. 7). Het leeftijdsonderzoek waarnaar u verwijst stelt dat u op datum van 7 november 2019 een leeftijd had van 19 jaar met een standaarddeviatie van 1.5 jaar (zie leeftijdsbepaling van Jongheer M.S.K., dd. 13/11/2019), wat bijgevolg betekent dat u op datum van het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 12 januari 2021 als meerderjarig beschouwd wordt. De voogdij zou van rechtswege worden beëindigd op 30 november 2020, ware het niet dat dit reeds 4 juni 2020 gebeurde, na uw verdwijning (zie Beëindiging van de voogdij, dd. 12/06/2020). Volledigheidshalve dient opgemerkt dat in Griekenland werd genoteerd dat u geboren bent op 1 januari 2003 (zie antwoorddocument Griekenland dd. 08/01/2020), wat evenzeer betekent dat u inmiddels meerderjarig bent.

Daar u inmiddels meerderjarig bent, werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (zie map Landeninformatie: Eurodac Search Result en antwoorddocument Griekenland dd. 08/01/2020) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

Uit deze informatie blijkt dat u als niet-begeleide minderjarige op 8 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Griekse autoriteiten, u de vluchtelingenstatus werd toegekend op 17 oktober 2018 en u een verblijfsvergunning ontving, geldig van 29 oktober 2018 tot 28 oktober 2021. Deze vaststelling wordt door u betwist.

U verklaart bij aankomst in Griekenland aan de politie uw vingerafdrukken te hebben moeten afstaan en u te hebben moeten registreren teneinde medische zorgen te ontvangen. Na een maand in het ziekenhuis te hebben gelegen, verbleef u nog 1 à 1.5 maand in een opvangcentrum vooraleer u Griekenland verliet. U stelt niet op de hoogte te zijn een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Griekenland en verbaasd te zijn in Griekenland een verblijfsvergunning te hebben gekregen en te vermoeden dat na uw vertrek een beslissing werd genomen [in het kader van een verzoek om internationale bescherming dat u zogenaamd niet indiende] (zie notities, p. 13). Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 31/10/2019 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland, op 7 juni 2018. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 12/01/2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigen van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigen van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigen [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

De omstandigheden en moeilijkheden die u aanhaalt, en die zich voor de toekenning van uw vluchtelingenstatuut in Griekenland situeren, zijn: de slechte zorgen in het ziekenhuis, de drukte in het opvangcentrum, het niet naar school kunnen gaan, het niet kunnen sporten, het slechte eten in het opvangcentrum, een onleefbare slaapplek en de algemene slechte levensomstandigheden van vluchtelingen in Griekenland. Wanneer echter wordt gevraagd wat u ermee bedoelt geen goede zorgen te hebben ontvangen in het ziekenhuis, stelt u bij pijn lang te hebben moeten wachten tot de dokter kwam (zie notities, p. 12). Naar school kon u niet gaan aangezien er onvoldoende plaats was en u diende te wachten, wat u naliet te doen (zie notities, p. 13).

*Waar uit uw verklaringen nog zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met enigszins moeilijke levensomstandigheden in het opvangcentrum moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren **op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.***

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de bescherming die er u verleend werd.

*U beperkt zich overigens tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden, maar haalt **géén persoonlijke ervaringen** aan om dit te concretiseren. **Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.***

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw geopperde minderjarigheid, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de vaststelling dat u vóór de toekenning van de status bent vertrokken, niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden en dient te worden opgemerkt dat u duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De voorgelegde taskara kan aan bovenstaande beslissing niets wijzigen. Dit document heeft immers geen betrekking op uw vrees bij terugkeer naar Griekenland. Het door u neergelegde medisch attest (Dr. Barbé, dd. 20/11/2020) heeft betrekking op een appendectomie die u in Afghanistan zou hebben ondergaan en wijzigt evenmin bovenstaande conclusie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna ‘Vluchtelingenconventie’), artikel 48/6 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘Vreemdelingenwet’), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna ‘EVRM’), artikel 33 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna ‘Procedurerichtlijn’), schending van artikel 14 van het KB van 11 juli 2003, schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, evenals het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker omschrijft omstandig het juridisch kader en ontwikkelt het middel als volgt:

“2. Toepassing op verzoekers casus

2.2. Verzoekers profiel en doorstane zeer verre gaande materiele deprivatie en mensenrechtenschendingen

2.2.1. De volgende elementen van verzoekers profiel en de ondergane mensenrechtenschendingen zijn relevant.

Verzoeker was 15 à 16 jaar toen hij Afghanistan moest ontvluchten.

Verzoeker verbleef een tijd op illegale wijze alleen in Turkije, en maakte nadien alleen de oversteek naar Griekenland. Verzoeker was toen slechts 15 à 16 jaar oud.

Verzoeker werd in eerste instantie een maand in het ziekenhuis van Saloniki gehouden. Hij was namelijk geopereerd aan zijn appendix in Afghanistan, maar die wonde genas niet goed.

Verzoeker sliep in een tent, kreeg weinig kwalitatief voedsel en het was overbevolkt in het kamp, hetgeen hem veel stress bezorgde.

Ondanks het feit dat verzoeker een NBMV was, werd hij gedurende niet afgescheiden van volwassenen. De accommodatie en levensomstandigheden in deze hotspot waren zeer slecht.

Verzoeker werd door de Griekse autoriteiten aan zijn lot overgelaten, en kreeg op geen enkele moment de bijstand van een voogd, ondanks het feit dat hij bij aankomst een 15-jarige NBMV was.

Verzoeker kon geen taallessen volgen in de hotspot, of op enige andere wijze werken aan zijn integratie in Griekenland. Hij kon niet naar school.

Verzoeker verkreeg geen enkele informatie van de Griekse autoriteiten. Zelfs als NBMV werd hem geen volwassene aangeduid die hem zou kunnen bijstaan in de procedure, en de procedure kon uitleggen aan verzoeker, dat is ook de reden dat verzoeker tot aan zijn gehoor bij het CGVS niet op de hoogte was van zijn statuut in Griekenland. Hij had nooit een asielaanvraag gedaan, en slechts een erg kort interview gedaan met de politie. Ze zeiden dat het noodzakelijk was om verzoeker naar een ziekenhuis te brengen. Hij had geen idee dat dit als verzoek om internationale bescherming geregistreerd zou worden, en nog minder dat dit korte interview zijn asiel gehoor zou uitmaken.

Uiteindelijk verliet verzoeker Griekenland van zodra zijn gezondheidstoestand dit toeliet. De tijd in het vluchtelingenkamp viel hem zodanig zwaar dat hij daar zo snel als mogelijk weg wilde.

2.2.2. Verzoekers relaas omtrent zijn ervaringen als minderjarige in een hotspot op het eiland Saloniki is volledig in overeenstemming met de beschikbare landeninformatie omtrent de situatie daar. Aan zijn geloofwaardigheid en de ondergane mensenrechtenschendingen (zeker als minderjarige) kan dan ook niet getwijfeld worden.

Er dient opgemerkt te worden dat het administratief dossier van verwerende partij geen enkele landeninformatie bevat. Het oordeel van verwerende partij over verzoekers geloofwaardigheid, en de problemen die hij kende, is dan ook niet gesteund op objectieve informatie, maar een buikgevoel. Dit vormt een onzorgvuldige werkwijze.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt nochtans dat de problemen die verzoeker aanhaalde, veelvoorkomend zijn in de Griekse hotspots. [...]

2.2.3. Uit de bovenstaande feiten, ondersteund door objectieve landeninformatie, en gezien de verlaagde minimumgrens van artikel 3 EVRM voor NBMV's (zie punt 1.2. en EHRM arrest Rahimi t. Griekenland (nr. 8687/08) van 5 april 2011 en EHRM arrest Khan t. Frankrijk van 28 februari 2019, (nr. 12267/16)), blijkt dat verzoeker als NBMV in Griekenland in de hotspot op Leros én als dakloze in Athene het slachtoffer werd van een schending van artikel 3 EVRM.

Dit brengt een omkering van de bewijslast met zich mee. (R.C. t. Zweden van 9 maart 2010, § 53; Mo. M. t. Frankrijk van 18 april 2013, §30; I. t. Zweden van 5 september 2013, §63; R.J. t. Frankrijk van 19 september 2013, §§41-42).

Verwerende partij faalt echter in de op haar rustende bewijslast. Het administratief dossier is niet onderbouwd met objectieve landeninformatie, en de bestreden beslissing houdt op geen enkel moment rekening met de dramatische realiteit in Griekenland die blijkt uit deze landeninformatie.

2.2.4. Verwerende partij kan niet gevolgd worden waar ze aangeeft dat verzoeker in het licht van de ervaringen waarmee hij geconfronteerd werd in Griekenland, niet heeft aangetoond dat hij zijn rechten terzake niet kan doen gelden.

2.2.4.1. In eerste instantie wordt verzoeker verweten dat hij geen stappen heeft gezet om zijn grondrechten te doen gelden.

Verwerende partij verliest hierbij echter uit het oog dat verzoeker een NBMV was in Griekenland, die op geen enkel moment werd bijgestaan door een voogd (dit is in overeenstemming met objectieve landeninformatie die de problematische bijstand van NBMV's signaleert) Een minderjarige is handelingsonbekwaam. Verwerende partij kan het een handelingsonbekwame NBMV moeilijk verwijten dat hij zijn rechten niet heeft afgedwongen in een land waar hij de taal niet spreekt, en waar hij de cruciale bijstand van een voogd moest missen.

Verzoeker diende te overleven in een voor hem onbekende land, zonder aanspreekpunt of bijstand van een voogd, in een land waar hij de taal niet spreekt (en waarbij hij ook eerder niet de kans had om taallessen te volgen in de hotspot).

Voorts maakt verwerende partij complete abstractie in de bestreden beslissing van het feit dat verzoeker tijdens zijn verblijf in de hotspot werd blootgesteld aan een mensonwaardige behandeling. Verzoeker had in de praktijk vastgesteld hoe de Griekse autoriteiten, hierin bijgestaan door EASO, omgaan met minderjarigen zoals hemzelf, en op welke 'bescherming' hij kon rekenen. Verwerende partij verliest uit het oog dat verzoeker hierdoor zijn vertrouwen in de Griekse overheid (terecht) compleet is verloren. Verzoeker wist dat hij niets kon verwachten van de Griekse autoriteiten, hetgeen ook bevestigd wordt door de objectieve landeninformatie toegevoegd aan dit verzoekschrift (en die ontbreekt in het administratief dossier). Na de eerder ondergane vernederende en onmenselijke behandeling op de Griekse eilanden, kan men het verzoeker als minderjarige moeilijk verwijten dat hij in een ander land effectieve bescherming wenste te zoeken.

Verzoeker gaf overtuigende redenen waarom hij niet in Griekenland kon blijven. Hij gaf aan dat hij de taal niet sprak, geen netwerk had in Saloniki dat hem kon bijstaan ('ik kende geen Afghanen persoonlijk', CGVS notities p. 14), en op de eilanden een slechte behandeling had ondergaan. Hij mocht niet naar school. Het eten was slecht en hij werd door niets of niemand bijgestaan of geïnformeerd.

2.2.4.2. Tot slot gaat verwerende partij volledig voorbij aan de dakloosheid van verzoeker waarmee hij geconfronteerd zal worden bij terugkeer naar Griekenland, en ziet ze over het hoofd dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland wel onderdak zal vinden.

Er is geen enkele indicatie waaruit blijkt dat verzoeker een beter lot wacht bij een terugkeer naar Griekenland, wel integendeel. Uit objectieve landinformatie blijkt duidelijk dat erkend vluchtelingen geen recht op opvang meer genieten. Verzoeker zal bij zijn terugkeer als meerderjarige ook geen enkele kwetsbaarheid kunnen laten gelden (niet dat zijn kwetsbaarheid als NBMV hem in het verleden zo veel hulp opleverde, maar toch).

Verwerende partij houdt op geen enkel moment rekening met verzoekers profiel.

Verzoeker werd recent meerderjarig, waardoor hij niet langer op de (zeer beperkte en gebrekkige) materiële hulp kan rekenen waar minderjarigen recht op hebben. Verzoeker staat er alleen voor. Op steun van de Griekse autoriteiten moet hij niet rekenen (zie infra punt 2.3.)

Verder is hij niet bepaald een young potential, die vlot toegang tot de arbeidsmarkt zal vinden. Verzoeker is geboren en opgegroeid in een land dat in permanent conflict verkeerd, dat erg volatiel is en waar onzekerheid troef is. Op zijn 15 à 16 jaar ontvluchtte hij Afghanistan, waarna hij een tijd op illegale wijze in Turkije woonde, en geen onderwijs kon genieten. Ook in Griekenland, waar hij werd blootgesteld aan mensenrechtenschendingen, kon hij geen onderwijs of Griekse les volgen.

Verzoeker heeft geen netwerk in Griekenland (zoals hij duidelijk verklaarde tijdens het gehoor, CGVS notities p. 14), die hem tijdelijk kan steunen.

Verzoeker mag dan net 18 jaar zijn geworden, hij heeft geen diploma en spreekt de Griekse taal niet. Taallessen waren immers niet beschikbaar voor hem. Verder heeft hij als prille 18-jarige geen enkele werkervaring.

In de strijd om de zéér gelimiteerde jobs die toegankelijk zijn voor migranten zoals verzoeker (zie punt 2.3), zal verzoeker gezien zijn profiel aan het kortste eind trekken.

Verzoeker wenst op te merken dat in theorie effectief dezelfde rechten aan begunstigen van internationale bescherming worden toegekend dan aan Griekse onderdanen. In de praktijk is er echter een groot verschil tussen de Griekse onderdanen en begunstigen van internationale bescherming, nu de toegang voor deze laatste categorie ernstig bemoeilijkt wordt door taalbarrières, gebrek aan documentatie, gebrek aan huisvesting en tax registration number, gebrek aan netwerk, en racisme en discriminatie (cf. infra).

Er dient steeds een toetsing aan artikel 3 EVRM plaats te vinden in geval van terugkeer naar Griekenland, die los moet worden gezien van de situatie van de Griekse onderdanen.

Verzoeker heeft gewag gemaakt van ernstige problemen die zijn recht op een menswaardig bestaan in het gedrang brengen. Daarbij wenst hij nogmaals te herhalen dat erbarmelijke socioeconomische omstandigheden eveneens een schending van artikel 3 EVRM kunnen uitmaken.

Verzoeker heeft in casu echter wel degelijk verschillende elementen aangehaald om aan te tonen dat zijn situatie in Griekenland wel degelijk onmenselijk of vernederend was en een terugkeer bijgevolg een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken.

Verzoekers' verklaringen worden namelijk ondersteund door de beschikbare objectieve landeninformatie over de erbarmelijke situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland. [...]"

Verzoeker voert verweer inzake de situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming en hun impact op verzoeker. Hij verwijst en motiveert inzake de gebrekkige toegang tot sociale bescherming en integratiemogelijkheden, de gebrekkige toegang tot huisvesting, het risico op dakloosheid en ontbering, de gebrekkige toegang tot gezondheidszorg, de gebrekkige toegang tot tewerkstelling, de situatie van discriminatie, racisme en geweld.

Verzoeker stelt zich de vraag of zijn Griekse verblijfstitel nog geldig zal zijn en beklemtoont de noodzaak aan individuele garantie van de Griekse overheid.

2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met volgende stukken:

- AIDA, Country Report Greece, update juni 2021;
- Brief van zes Schengen staten gericht aan de Europese Commissie;
- Arresten Raad van State, ECLI ECLI:NL:RS:2021:1627 van 28 juli 2021, en ECLI:NL:RVS:2021:1626 van 28 juli 2021.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom het voorliggend verzoek om internationale bescherming al dan niet ontvankelijk is ingevolge de verkregen internationale beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. Artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet – dat de omzetting van (het geschonden geachte) artikel 33, § 2, a van de Procedurerichtlijn vormt – bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om

internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat uit de vaststellingen van Eurodac en het antwoorddocument van Griekenland van 8 januari 2020, beide toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland. Op basis van voormeld document blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend op 17 oktober 2018, alsook dat hij een verblijfsvergunning ontving, geldig van 29 oktober 2018 tot 28 oktober 2021.

6. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan het vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoonbaar dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Griekenland tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in de meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 90 e.v.).

7. Blijkens de bestreden beslissing zijn er in hoofde van verzoeker mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid.

Waar verzoeker in het verzoekschrift duidt op zijn minderjarigheid en in dit verband verwijst naar algemene landeninformatie aangaande niet-begeleide minderjarigen in Griekenland en het hoger belang van het kind, dient in navolging van verweerder opgemerkt dat verzoeker op heden meerderjarig is.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en verwijst uitgebreid naar algemene landeninformatie inzake de (gebrekkige) toegang tot sociale bescherming en integratiemogelijkheden, huisvesting, gezondheidszorg en tewerkstelling van asielzoekers en erkende vluchtelingen in Griekenland, alsook discriminatie, racisme en geweld ten aanzien van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. Deze landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, “*Ibrahim e.a.*”, overweging 91).

Ter terechtzitting brengt verzoeker ook recente informatie bij inzake de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (AIDA, Country Report Greece, update juni 2021). Hij legt tevens een brief neer, gericht aan de Europese Commissie en ondertekend door 6 Europese ministers, waaronder Belgisch Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, waarin de omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland worden aangekaart en waarin verwezen wordt naar rechtspraak van nationale hoven die oordelen dat de situatie in Griekenland een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM uitmaakt (brief aan de Europese Commissie van 1 juni 2021). In de brief wordt onder meer aan de Commissie gevraagd om te onderzoeken of de procedurele waarborgen en de opvang- en levensomstandigheden van asielzoekers en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland in overeenstemming is met het Handvest van grondrechten van de Europese Unie en andere relevante Europese regelgeving. Daarnaast verwijst verzoeker naar 2 recente uitspraken van de Raad van State in Nederland inzake begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Daargelaten dat een verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State van Nederland niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking, blijkt uit de ter zitting bijgebrachte recente stukken dat de situatie in Griekenland voor asielzoekers en begunstigden van internationale bescherming mogelijk is gewijzigd.

8. Gelet op de ter zitting bijgebrachte nieuwe documenten inzake de situatie in Griekenland, alsook op het feit dat de Raad niet kan nagaan welke invloed deze recente omstandigheden hebben op de situatie van verzoeker, is het voor de Raad bij gebreke aan essentiële gegevens onmogelijk te komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 januari 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS